

Jornada Mundial de la Vida Consagrada

► S'aproxima aquesta celebració, que serà, com cada any, el 2 de febrer, coincidint amb la festivitat de la Presentació de Jesús al temple. El lema d'enguany és: «Vida Consagrada. Amics forts de Déu», inspirat en els escrits de santa Teresa de Jesús, quan en el seu llibre *Libro de la Vida* diu que són aquests «tiempos recios» i que «son menester amigos fuertes de Dios» (Libro de la Vida, 15, 5). A la nostra diòcesi hi haurà la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç. A més dels religiosos i religioses hi participarà el moviment de Vida Creixent, amb un relleu destacat amb motiu de la seva recent vertebració dins l'estructura diocesana. Es farà una intenció especial i una acció de gràcies pel 25è, 50è i 60è aniversari de diverses persones consagrades. També es farà una pregària pels que enguany han fet el seu traspàs a la casa del Pare.

GLOSSA

Compartir esperança

Un grup de sis matrimonis, situats en la dècada dels quaranta anys, que es reuneix mensualment amb el seu consiliari, celebrava la darrera reunió de l'any. Un d'ells recordà als companys que calia determinar quina campanya proposarien als seus fills —entre tots en sumen vint-i-tres d'edats diverses— per al nou any. Amb aquesta activitat pretenen que, cada any, aquesta colla de nens i nenes, nois i noies, realitzin una acció solidària, aprofundeixin en el servei generós, coneguin realitats que demanen resposta, es mobilitzin per compartir amb els més necessitats... i descobren que la fe és compromís.

Un d'ells avançà una proposta: «He conegut unes religioses que tenen una escola a l'Àfrica, en una zona molt pobra, tan pobra que tenen dificultats per aconseguir bolígrafs, llapis, gomes d'esborrar, maquinetes de fer punta... Podríem proposar als nostres fills que organitzessin una campanya per recollir dos-cents bolígrafs a partir dels que s'obtenen com a regal publicitari o demanant-ne, també, als companys i companyes.» Una de les mares intervingué per manifestar que li semblaven pocs. El pare promotor de l'acció afegí: «L'escola és petita, tampoc

els podem inundar de bolígrafs i hem d'aconseguir que la campanya no es faci pesada als nostres fills o que els sembli inabastable. Quan hagin recollit els dos-cents bolígrafs, els podem proposar que hi afegixin llapis». S'acceptà la proposta i els pares es comprometeren a plantejar-la als seus fills.

Des dels seus orígens, fent referència a l'atenció de Jesús vers els pobres, la comunitat cristiana ha posat una especial atenció en els qui passen necessitat material i ha fomentat l'exercici de la caritat basat en el compartir. L'acció que proposa aquest grup de pares als seus fills és un exercici i alhora un testimoni de caritat fraterna que pot ajudar a créixer els alumnes de l'escola africana, a disminuir la seva misèria i a superar la situació d'injustícia que s'hi amaga. Bon exercici per aquests vint-i-tres fills per ajudar a construir un entorn escolar amb les condicions mínimes que permetin contemplar el futur amb esperança. «M'ha enviat a portar la bona nova als pobres» (Lc 4,18). A hores d'ara estan a punt d'arribar a la fita proposada; caldrà començar a pensar en els llapis.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Caminem plegats (II)

Diem que «de la boca de tots i cadascun pot sortir una veu de l'Esperit». Ens reafirmem en aquesta convicció. Però ara se'ns planteja la pregunta: com entendre que aquesta veu no sigui unànime?

Avui aquestes paraules tenen per a nosaltres una ressonància especial, ja que es dóna la coincidència de dues circumstàncies, que ens fan sentir molt viu el problema de la unitat a l'Església. Hi ha el problema en relació amb esglésies separades, però també en les nostres relacions internes. D'una banda, vivim la qüestió ecumènica en el marc de la «Pregària per la unitat dels cristians». Llavors ens preguntem: la veu dels nostres germans separats, és també de l'Esperit? Caminem també amb ells? D'altra banda, justifiquem les consultes que fem a l'Església sobre qüestions que ens afecten a tots. En aquest sentit, alguns ens interpel·larien: per aquest camí, ¿no obtindríem tantes respostes com persones o grups, cadascun amb les seves diferents mentalitats, ideologies, maneres de pensar? ¿Quin sentit té una consulta, si entre nosaltres hi ha una diversitat tal de «teologies» o «espiritualitats» que obtindríem opinions fins i tot contràries o incompatibles entre si?

Llavors, ¿en què consisteix la unitat dels cristians, tant dels qui pertanyen a les esglésies separades, com dels grups plurals que en principi no estan fora de l'Església catòlica? ¿Consistirà a posar-se d'acord en un mínim de fe, acceptat per tots o almenys per la majoria? ¿O més aviat consistirà senzillament a mantenir «bones relacions» respectuoses i fraternes encara que no coincidim en tot?

Caldria parlar-ne molt per respondre aquesta objecció. Recordem si més no, que no hem de parlar tant d'«unitat», com de «comunió eclesial». La unitat és relativament fàcil i s'obté fins i tot per vies polítiques. Tant de bo que s'arribi a una formulació de la fe cristiana acceptable per tots els que avui estem separats. També és desitjable que les aportacions de tots siguin coincidents en l'essencial. Però l'Església que camina en comunió és molt més: la fórmula única de professió de fe i els acords solament són factors de quelcom molt més important, la vida compartida, l'amor de Déu que dóna vida a tots. El que Crist ens demana és que «caminem en comunió», en comunió de pensament, de virtut i de vida.

En aquestes mateixes pàgines, en el marc de la crida a compartir la responsabilitat sobre la nostra Diòcesi, parlàvem de «Discernir la unitat en l'amor». Seguint el que aleshores dèiem, caminar en comunió,

- És un dinamisme, un procés mai no acabat.
- Consisteix a caminar compartint vida, no sols pensament, ni solament acció, ni només sentiments.
- Obeeix a la força del mateix Esperit, que estimula a descobrir en l'altre un rostre, una veu, una presència de Crist.

El papa Joan Pau II va posar l'espiritualitat de la comunió eclesial al centre del programa pastoral per al futur:

«Sense aquest camí espiritual, de poc servirien els instruments externs de la comunió. Es convertirien en mitjans sense ànima, màscares de comunió més que les seves maneres d'expressió i creixement» (*Novo millennio ineunte* 3).

No pot ser bona una Església sense cos visible, però encara pitjor seria un cos eclesial sense ànima. No oblidem allò essencial, la resta es trobarà de més a més.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Missioners.cat

L'Observatori Blanquerna de Comunicació Religiosa i Cultura, amb la col·laboració de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat, està creant el primer mapa interactiu multimèdia dels missioners catalans al món. El portal www.missioners.cat agrupa els religiosos i laics que treballen en països empobrits fent una tasca humanitària amb un rerefons religiós. En Jordi Sánchez Torrents, antropòleg i professor a la URL, és el sots-director de l'Observatori Blanquerna i s'encarrega de fer la majoria de les entrevistes.

En què consisteix el projecte Missioners.cat?

Missioners.cat serà un portal amb un mapa on podrem localitzar els missioners catalans al món; amb un clic podrem accedir a vídeos, fotografies, enllaços i informació diversa. Podrem saber què pensen sobre el món d'avui i conservar el seu testimoni vital.

Què t'està aportant conèixer què fan els nostres missioners arreu del món, a nivell de fe?

No ho puc verbalitzar. En un món ple de xerrameca m'interpel·la molt el seu testimoni; em sacseja. Conèixer aquestes persones és tocar paraula viva, vida feta Paraula, Evangeli de carn i ossos. M'emociona.

Veient la tasca missionera en primera persona, entens que hi hagi persones que puguin fer aquesta opció?

I tant! Les persones amb qui parlo viuen lluny de casa, tenen ben poca cosa i viuen dedicats als més petits i marginats... Viuen amb radicalitat l'Evangeli; són uns revolucionaris silenciosos. Tots els entrevistats tenen un amor profund per la vida, per Déu i per la humanitat. Qui no voldria viure amb aquesta alegria malgrat tot?

Oscar Bardaji i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un infant malalt

Oh Mare estimada, Maria, et prego per aquest infant malalt.

Tu ets la nostra mare i nosaltres som els teus fills. Tu ens coneixes en tot allò que necessitem.

Aquest infant està molt malalt! T'ho demano, pren-lo al teu pit i sigues una mare per a ell.

En nom de Jesús, dóna-li una bona salut i beneeix-lo ara i sempre. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Vacíame de mí... y lléname de Ti, Jesús!»

Es la oració diària que havia, según me manifestó, el buen amigo Julio Manegat, persona de fe, periodista y escritor, primer director de la Escuela de Periodismo de Barcelona y redactor-jefe del periódico vespertino de Barcelona *El Noticiero Universal*, en el que colaboré durante doce años.

«¡Vacíame de mí...!»

—Arráncame «soberbias», quítame «egoísmos», anúlame el «amor propio», que no caiga en la «injusticia», ni en «odios», ni en «rencores»...

—«Renuncia a tu propio cuerpo, a tu propio espíritu, a tu propio corazón, a tu propia voluntad...», enseñaba el P. Chevrier.

Y el profeta Miqueas (6,14) venía señalando hacía siglos:

—«**Dentro de ti... tienes la causa de tu confusión**».

«**Y lléname de ti, Jesús**»... Es su imitación y seguimiento.

El cardenal Newman, convertido al catolicismo, catedrático de la Universidad de Oxford y rector de la de Dublín, hoy beato, repetía casi lo mismo:

—«Jesús mío: **Inunda** mi alma con tu espíritu y tu vida.

—**Penetra** todo mi ser y toma **posesión** de mí.

—Que mi vida en adelante sea una **irradiación de la tuya**.

—Ayúdame a **esparcir tu fragancia**... dondequiera que vaya.»

—«**Noverim me... Noverim Te**», repetía san Agustín, o sea:

«Que me **conozca a mí... Y te conozca a Ti**».

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La función de una piel de plátano

Decía mi maestra de novicias que «el que cae retrocede, pero el que resbala y se levanta, éste adelanta dos veces». He recordado esta sencilla y profunda expresión al leer una reciente homilía del Santo Padre. Si se ve algún cristiano de corazón débil, no afianzado en Jesucristo, cumplidor rígido de lo externo de la ley, decía el Papa que en ocasiones ha pedido: «Pero Señor, tírale una piel de banana delante, para que se haga una linda resbalada, se avergüence de ser pecador y así te encuentre a ti, que eres el Salvador». Dios salva siempre a un corazón arrepentido. La humildad salva al hombre ante los ojos de Dios.

Agradecidos a la *piel de plátano* y a la mano del Señor que viene en nuestra ayuda para no caer si resbalamos, pongamos nuestros pecados en sus manos salvadoras; colaboremos con la misión de la Iglesia compartiendo el «gozo de la evangelización».

Con la humildad y la sencillez de un niño, con el testimonio y con la palabra, vayamos a nuestros conciudadanos. La oración, la acción de gracias, la apertura al Espíritu Santo acompañen siempre a nuestra acción misionera.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

26. □ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 3,22-30]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I). Santa Paula (o Pola), viuda, deixebra de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dimarts (□ Tortosa) [He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35]. Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535). Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre, 1840 - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ). Sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dimecres [He 10,11-18 / Sl 109 / Mc 4,1-20]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. Sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família; sant Valeri, bisbe.

29. ■ Dijous (□ Lleida) [He 10,19-25 / Sl 23 / Mc 4,21-25]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). Sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena. Beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD). Sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Divendres [He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. □ Dissabte [He 11,1-2.8-19 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Mc 4,35-41]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema. Santa Marcel·la, viuda.

1. ■ † Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Dt 18,15-20 / Sl 94 / 1Co 7,32-35 / Mc 1,21-28]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otília Baumgarten, rel. paüles.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré». Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda». La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

▶ Salm responsorial (24)

R. *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encaminu-me en la vostra veritat, instruïu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova».

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes». Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.

Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Jonàs (Jo 3,1-5.10)

En aquellos días, vino la palabra del Señor sobre Jonás: «Levántate y vete a Nínive, la gran ciudad, y predícale el mensaje que te digo.» Se levantó Jonás y fue a Nínive, como mandó el Señor. Nínive era una gran ciudad, tres días hacían falta para recorrerla. Comenzó Jonás a entrar por la ciudad y caminó durante un día, proclamando: «¡Dentro de cuarenta días Nínive será destruida!» Creyeron en Dios los ninivitas; proclamaron el ayuno y se vistieron de saco, grandes y pequeños. Y vio Dios sus obras, su conversión de la mala vida; se compadeció y se arrepintió Dios de la catástrofe con que había amenazado a Nínive, y no la ejecutó.

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Señor, enséñame tus caminos.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,29-31)

Digo esto, hermanos: que el momento es apremiante. Queda como solución que los que tienen mujer vivan como si no la tuvieran; los que lloran, como si no lloraran; los que están alegres, como si no lo estuvieran; los que compran, como si no poseyeran; los que negocian en el mundo, como si no disfrutaran de él: porque la representación de este mundo se termina.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,14-20)

Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el Reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a Simón y a su hermano Andrés, que eran pescadores y estaban echando el copo en el lago. Jesús les dijo: «Venid conmigo y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron.

Un poco más adelante vio a Santiago, hijo de Zebedeo, y a su hermano Juan, que estaban en la barca repasando las redes. Los llamó, dejaron a su padre Zebedeo en la barca con los jornaleros y se marcharon con él.

Jesús crida els fills de Zebedeu. Pintura de M. Basaiti (any 1515), Museu de Belles Arts de Viena

COMENTARI

Ha arribat l'hora

Quasi tots els diumenges de l'any llegirem l'evangeli de Marc, que és l'evangeli més antic que ens ha arribat de la tradició sobre Jesús. Diumenge passat, veiem que Déu se'ns manifesta i ens crida a cadascú pel nostre nom. És el temps de qui *no té temps* i no podem perdre'l. Avui se'ns proposa el contingut d'aquesta crida: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova». La crida de Déu va dirigida a tothom i és una invitació a la conversió i a la fe. No deixem perdre l'oportunitat present. L'afirmació de Jesús que ja ha arribat l'hora pressuposa un projecte de Déu que es realitza en el temps: un temps d'espera i un temps de realitza-

ció. Amb l'encarnació del Fill de Déu s'ha realitzat el projecte del Pare anunciat pels profetes de l'Antic Testament: el Regne de Déu és a prop i comença a influir en la vida de l'home. El projecte que Déu té en la història és el Regne de Déu que pretén restablir la sobirania de Déu i, per tant, una nova relació entre Déu i l'home. Això vol dir que l'home no pot viure com abans, segons l'escala de pseudovalors que ha privilegiat. Hem de canviar de *xip* i dirigir la nostra vida cap els valors de l'Evangelio de Jesús que és la Bona Nova, l'anunci joiós de la salvació a la humanitat.

La invitació a «convertir-nos» i a «creure en la Bona Nova» no són dues realitats separades: no hi ha fe sense vida moral i no hi ha moral cristiana que no estigui fonamentada en la fe.

Creure vol dir abraçar tot sencer el missatge que ens ha portat Crist i assumir-lo com a programa propi de pensar, d'estimar, d'actuar. Jesús ha enviat els seus deixebles pertot arreu, fins a la fi del món. La conversió comença dins el cor. L'oïda escolta la paraula, però el cor escolta la veu. Escoltem la veu del Senyor; que no passi de llarg perquè jo no li he parat atenció. Participant en l'eucaristia, el do que hi rebem ens aprofita per a esdevenir millors cristians i testimonis de Crist. Així podem contagiar la joia de l'Evangelio: no seguim una doctrina sinó que seguim Jesús que ens envia a ser portadors de la Bona Nova. Ell és el contingut de l'Evangelio.

Ignasi Ricart
claretia

CRÒNICA

Trobades de catequistes. El dia 30 de desembre, a les 21 h va tenir lloc la primera trobada de catequistes de l'Arxiprestat de Montserrat, a la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera, amb l'assistència d'uns 40 catequistes i dos preveres, de les parròquies d'Esparreguera, Olesa, Sant Andreu, Martorell, Collbató, Gelida i Abrera. Aquesta nova coordinadora arxiprestal de catequesi pretén ajudar els catequistes en la missió de transmetre la bona nova de l'Evangeli a joves i infants, i a les seves famílies. En canvi, el 2 de gener, va tenir lloc a la parròquia de Crist Salvador de Martorell, la celebració d'inici d'any dels catequistes de les parròquies de Martorell.

Nombrosos catequistes van participar a l'Eucaristia i posteriorment van compartir coca i torrons.

AGENDA

Jornada Infància Missionera. Avui, 25 de gener se celebra la Jornada de la Infància Missionera, que crea

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Presentació i treball de la síntesi del qüestionari amb motiu del 10è aniversari diocesà. Dissabte 10 de gener, gairebé un centenar de persones es van reunir a la Casa de l'Església en una matinal de treball, per a la presentació de la síntesi de les respostes recollides al qüestionari de revisió de la vida diocesana, que es va fer públic el passat mes de setembre. Els convocats eren els membres del Consell del Presbiteri i del Consell Pastoral Diocesà, els arxiprestos, representants de cada Delegació diocesana, els seminaristes i laics representants de les Vicaries del Llobregat i del Penedès-Anoia-Garraf. Després de la salutació del bisbe Agustí i la intervenció del vicari general, Jaume Berdoy, es va realitzar l'exposició de la síntesi de les respostes recollides (un centenar). A continuació, va haver-hi un temps de treball en grups per avançar en l'elaboració dels objectius diocesans per als propers tres anys, mirant d'identificar les prioritats de la dimensió d'autenticitat de la vida cristiana i de la dimensió evangelitzadora o missionera.

una xarxa de solidaritat entre els nens i nenes del món, i finança projectes de promoció i formació de la infància desfavorida. Amb el lema «Jo sóc un d'ells», es pretén iniciar els nens en la certesa que no

hi ha distincions entre uns i altres, i per tant, no pot haver discriminació entre ells.

V Congrés Adoració Eucarística Perpètua. Del 5 al 8 de febrer, a la Casa d'Exercicis «San José» de El Escorial, amb la participació de diverses capelles d'adoració perpètua a Espanya. Actualment, n'hi ha 33: són llocs sagrats amb exposició del Santíssim Sagrament a l'a-

doració dels fidels durant les 24 h del dia, tots els dies de l'any, coordinades per laics. Més informació: 657 872 418, encuentroaep@gmail.com.

Pregària vocacional. Com cada últim dijous de més, el 29 de gener, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, convocada per la Delegació de Pastoral Vocacional. En l'Any de la Vida Consagrada, aquestes pregàries mensuals permeten conèixer el testimoni de vida de religiosos o religioses de diversos carismes. Aquesta vegada serà el de la gna. Núria, mercedària a Martorell. L'Institut de religioses de Ntra. Sra. de la Mercè de Barcelona té comunitats també a Sant Feliu de Llobregat i a Sant Quintí de Mediona, i la seva vocació és la de l'ensenyament, l'atenció social als més vulnerables i l'acció pastoral i missionera.

En el bicentenari del naixement de sant Joan Bosco. La Família Salesiana celebra els 200 anys del naixement del seu fundador, que s'escaurà el 15 d'agost de 2015. Tot i que les celebracions es van iniciar l'agost de l'any passat, al voltant del 31 de gener de 2015, festa de Sant Joan Bosco, s'han organitzat diverses activitats religioses, culturals i esportives en totes les presències salesianes, també a la nostra diòcesi: a Sant Vicenç dels Horts i Sant Boi de Llobregat. El dia 31, a les 20 h, el bisbe Agustí presidirà la celebració de l'eucaristia a la parròquia de Maria Auxiliadora de Sant Boi.

ECO DE LA PALABRA

Caminamos juntos (II)

Decimos que «de la boca de todos y cada uno puede salir una voz del Espíritu». Nos reafirmamos en esta convicción. Pero ahora nos surge la pregunta: ¿cómo entender que esta voz no sea unánime?

Hoy estas palabras tienen para nosotros una resonancia especial, ya que se da la coincidencia de dos circunstancias, que nos hacen sentir muy vivo el problema de la unidad en la Iglesia. Existe el problema en relación con iglesias separadas, pero también en nuestras relaciones internas. Por un lado, vivimos la cuestión ecuménica en el marco de la «Oración por la unidad de los cristianos». Entonces nos preguntamos: la voz de nuestros hermanos separados, ¿es también del Espíritu?, ¿caminamos también con ellos? Por otro lado, justificamos las consultas que hacemos en la Iglesia sobre cuestiones que nos afectan a todos. En este sentido, algunos nos interpelarían: por este camino ¿no obtendríamos tantas respuestas como personas o grupos, cada uno con sus distintas mentalidades, ideologías, maneras de pensar? ¿Qué sentido tiene una consulta, si entre nosotros se da una diversidad tal de «teologías» o «espiritualidades» que, obtendríamos opiniones incluso contrarias o incompatibles entre sí?

Entonces, ¿en qué consiste la unidad de los cristianos, sea de quienes pertenecen a las iglesias separadas, sea de los grupos plurales que en principio no están fuera de la Iglesia católica? ¿Consistirá en ponerse de acuerdo en un mínimo de fe, aceptado por todos o al menos por la mayoría? ¿O más bien consistirá sencillamente en mantener «buenas relaciones» respetuosas y fraternas aunque no coincidamos en todo?

Habría que decir mucho para responder a esta objeción. Recordemos al menos que no hemos de hablar tanto de «unidad», cuanto de «comunidad eclesial». La unidad es relativamente fácil y se obtiene incluso por vías políticas. Ojalá se llegue a una formulación de la fe cristiana aceptable por todos los que hoy estamos separados. También es deseable que las aportaciones de todos sean coincidentes en lo esencial. Pero la Iglesia que camina en comunión es mucho más: la fórmula única de profesión de fe y los acuerdos sólo son factores de algo mucho más importante, la vida compartida, el amor de Dios que da vida a todos. Lo que Cristo nos pide es que «andemos en comunión», en comunión de pensamiento, de virtud y de vida.

En estas mismas páginas, en el marco de la llamada a compartir la responsabilidad sobre nuestra Diócesis, hablábamos de «Discernir la unidad en el amor». Siguiendo lo que decíamos entonces, caminar en comunión,

- Es un dinamismo, un proceso nunca acabado.
- Consiste en andar compartiendo vida, no sólo pensamiento, ni sólo acción, ni sólo sentimientos.
- Obedece a la fuerza del mismo Espíritu, que estimula a descubrir en el otro un rostro, una voz, una presencia de Cristo.

El papa Juan Pablo II puso la espiritualidad de la comunión eclesial en el centro del programa pastoral para el futuro:

«Sin este camino espiritual, de poco servirían los instrumentos externos de la comunión. Se convertirían en medios sin alma, máscaras de comunión más que sus modos de expresión y crecimiento» (*Novo millennio ineunte* 3).

Malo será una Iglesia sin cuerpo visible, pero aún peor sería un cuerpo eclesial sin alma. No olvidemos lo esencial, lo demás se hallará por añadidura.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat